

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy PYLOMED – zgłoszenie nr 18 132 059

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 stycznia 2022 r. w sprawie R 814/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2022 r. – Landesbank Baden-Württemberg/SRB

(Sprawa T-142/22)

(2022/C 198/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante Landesbank Baden-Württemberg na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2021/82) wraz z jej załącznikami;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.⁽²⁾ oraz ogólnej zasady równego traktowania ponieważ nie został on sporządzony w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym stosowanym wobec skarżącej i odstępuje od użycia języka niemieckiego, używanego w decyzjach względem innych niemieckich instytucji kredytowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecjonalnych, a także jest nielogiczna i nieprzejrzysta.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez decyzję wymogu skutecznej ochrony sądowej przewidzianego w art. 47 ust. 1 karty, ponieważ kontrola sądowa tej decyzji jest praktycznie niemożliwa, a tym samym udaremniona jest skuteczna ochrona sądowa skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego⁽³⁾, ponieważ przepis ten dopuszcza obiektywnie niewłaściwe i nieproporcjonalne rozróżnienie między członkami instytucjonalnego systemu ochrony („IPS”) oraz relatywizację wskaźnika IPS.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję m.in. art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013⁽⁴⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, ponieważ zastosowano w niej mnożnik 5/9 w odniesieniu do wskaźnika IPS dla skarżącej. Różnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźnika IPS jest, ze względu na kompleksowe działanie ochronne IPS, sprzeczne z systemem i arbitralne.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z ponadprzeciętnym profilem ryzyka skarżącej.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecjonalnych przez pozwaną.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽⁵⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).